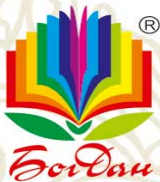

Небесний народ

Про книгу

Повість «Небесний народ» ще раз і ще раз ставить перед читачем вічні і нелегкі запитання: що таке добро і зло, як втриматися між цими антиподами і не збочити з вірного шляху в нашому мінливому та химерному світі, як уберегти душу від гріха та в чому полягає вічне блаженство. Головний герой книги — добрий дух природи ельф — самовіддано допомагає мешканцям лісової галявини дати відповідь на згадані питання, радіє і сумує разом з ними, бо й сам у полоні боротьби з власними сумнівами: далі безтурботно існувати в своєму комфортному світі чи випробувати долю земних істот, пізнавши таким чином справжнє людське щастя.

Вальдемар Гонзельс
ЖЕБЕСНИЙ
НАРОД

БОГДАНОВА ШКІЛЬНА НАУКА

Вальдемар Бонзельс

НЕБЕСНИЙ НАРОД

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

Розділ перший

ЛІСОВА ГАЛЯВИНА

На узліссі, на старій липі, настільки старій, що вона цієї весни, мабуть, не зможе розпустити листки на грубезних покручених гілляках, сидів шпак Куно. Сонце ще не зійшло, і птах удосвіта старанно чистив пір'ячко. На грудях у шпака воно вже вилискувало то чорним, то золотистим, тому він виглядав просто неперевершено. Внизу, на березі струмка, який неквапливо жебонів біля старезної липи, метушилася поміж першими паростками очерету Онна — плиска.

— Агов, мадам, вітаю! — гукнув згори Куно. — Та перестаньте труситися, шановна, ви ж бачите: я прилетів. А це означає що? Весна скоро, пані, весна йде!

Плиски зненацька вклякла на місці і задерла голову.

«Ага, ось він, шпак», — зауважила вона подумки і пробурчала:

— Тих шпаків розвелось стільки!

— Таких, як я, обмаль, — аж образився шпак. — Я, власне, зашвидко прилетів і до того ж зовсім недавно, ви розумієте, що я маю на увазі?

— Та все я прекрасно розумію, — розпочала-таки розмову плиска. — Ви часом тут не гніздо собі збираєтеся звити?

— Тут, це де? На липі? Це як, укупі з усіма воронами, совами та білками, одним словом: всіма, хто чужі гнізда плюндрує? Чи пропонуєте влаштувати гніздо у них під носом? Може, ви, пані, на чомусь і розумієтеся, але, даруйте, гадаю — не в цьому питанні. Та хай там як, але хоч би гасати туди-сюди перестали — і то добре. Господи Боже, але й день гарний сьогодні!

— Та ви просто нахаба, яких світ не бачив! — розсердилася Онна.

— Та хто би міг подумати! — щиро здивувався шпак. — Ви навіть не уявляєте, скільки народу вже про мене так казало. А знаєте, я поняття зеленого не маю, чому? Чому сьогодні так люблять усяку гидоту хто

говорити, а хто слухати? Ото, дійсно, питання. А правда, таки гарний день видався?

— Про мене, — буркнула плиска і вже зібралася було йти.

— Та зачекайте, не йдіть, — спинив її шпак. — Якщо так вестимете бесіду, то жодна жива істота з вами не зможе поспілкуватися. Ви там щось зле на весну наговорювали, так? Дивина та й годі. А якими ви всі, лісове птаство маю на увазі, одразу пихатими стаєте, як тільки-но весняне сонечко хоча б раз крізь хмари на вас бликне. Я оце недавно зустрів у терені в'юрка, тож той замазура почав розповідати, що він — золотий горобець. Ви собі можете таке уявити?

— А що, він мав у вас дозволу питатися, чи можна пофантазувати, чи ні?

— Терен зацвів уже, — задумливо промовив Куно. — Вам доводилося коли-небудь сидіти в його цвіті? Квіти ніби самі випромінюють світло, тож поринаєш у нього, немов купаєшся в сонячному промінні... Я, мадам, хочу сказати: ви та, котра полюбляє тільки болотом і трясовиною брѳохати, тож лише називаєтеся птахом. Як на мене — ви птах чисто формальний! Однак не будемо більше просторікувати — я поспішаю.

Шпак зістрибнув з гілки і шугонув через поля, які вже вкрилися молодою паростю, навпростець до людського житла. Стрімкого злету Куно не витримала маленька сухенька гілочка і, відламавшись, упала додолу в болото, якраз між анемонами, котрі ще не пробудилися від зимового сну.

Плиска спочатку навіть хотіла трохи позлитися на вітрогона Куно, але потім подумала собі: «А він хіба того вартий? І взагалі: по-перше, цього дурня давно вже тут немає, а по-друге, он який гарний весняний день починається».

Онна вдихнула на повні груди прохолоду весняного вітерцю, який гуляв межі деревами та полем. «Пахне землею, фіалками та рососою, — зауважила вона, — а ще свіжістю, яка неймовірно пронизує тебе і наповнює аж до самих кінчиків крил».

Онна знову надзвичайно вишукано, як це вміють лише плиски, заколихалася і задріботіла берегом струмка вгору, через молоді парості очерету та первоцвіту.

Незабаром весняне небо освітило ранкове сонце. Анемони м'яко заколихалися під прохолодним та ще зовсім не видимим у безлистому лісі лагідним вітерцем, який, здавалося, злітав з грубезного гілля липи додолу. Сонячні промені торкнулися змерзлої трави, на якій іскрилися тисячі перлинок холодної роси.

Стебельця ожили, і вже скоро серед перших паростків поширилася новина, що день має бути погожим та гарним.

Направду, якщо подумати та поспостерігати, то обов'язково дійдеш висновку, що день (як відрізок часу) для трав має набагато більше значення, ніж для нас, людей. Річ у тім, що тривалість життя більшості рослин набагато коротша, ніж у тварин та людей. Серед трав, до прикладу, є навіть такі, що цвітуть лише один день. Вони прокидаються зранку, розпускаються, виставляючи до сонячних променів свої личка, опівдні рослинки вже переступають половину свого віку, а ввечері їм треба прощатися із цим світом. Отож, рослинам-одноденкам і тим, які живуть трохи довше, днина видається набагато важливішою та більш наповненою подіями. Вони сприймають її зовсім по-іншому, ніж люди та тварини. А для квітів найкращі дні в їхньому житті — це пора цвітіння.

Ось щаслива маргаритка звільна повернулася до світла і горілиць насолоджується червоними променями вранішнього сонця. Вона знає ціну такому теплому весняному дневі, бо пережила зиму та пізнала багато в житті. Виглядає, ніби якась спрагла істота великими ковтками солодко тамує спрагу.

Наситившись сонцем, квітка голосно побажала доброго ранку своїм сусідкам-маргариткам, правда дещо меншим та молодшим від неї. Опісля прорекла таке:

*Усі ми, квіти, —
Твої, Боже, діти —
Просимо у Тебе*

*Милості із неба:
Щоби сонце повсякчас
Гріло променями нас,
А збитошник-вітерець
Не студив наших сердець,
На пелюстку і листок
Ніс не холод — холодок,
Струшував на них росу —
На поживу й на красу!
Хай погожим буде день,
Тож добра всім, дзень-дзелень!*

Треба сказати — багато людей дотримуються версії, що ні рослини, ані тварини говорити не вміють. І, як не дивно, вони таки мають рацію, бо мова рослин і тварин, а також спосіб їхнього спілкування не подібні до людських. Однак, перепрошую: через таку відмінність не потрібно робити поспішних висновків і вважати, що вони взагалі не розмовляють! Комахи та рослини спілкуються через свої органи чуття. І це не означає, що вони гірші за нас, не можуть бути ніжними, чутливими, такими, що вміють слухати, а деколи навіть бути впертими. Рослини для того, щоб поспілкуватися, використовують вітер, свій запах, але перш за все комахи: саме вони, комахи, утворюють розгалужену службу поширення новин і вправно разносять поміж квітів претензії, бажання та навіть думки. Та що там думки, рослини дивовижним чином здатні передавати одне одному найменші, а також найкращі пережиті ними відчуття!

Колись давно людина ще вірила у те, що все живе у природі вміє спілкуватися різними голосами, сьогодні ж бачимо зовсім інше. Очевидно, це сталося через те, що давним-давно, я маю на увазі за тисячу років дотепер, людина жила ближче до природи, і в ті часи вона була ще вдячна рослинам за їхні плоди, тваринам — за поміч, а лісам — за наданий прихисток. Тоді людина дуже залежала від довкілля і намагалася гармонійно співіснувати з усім живим, тож

шанобливо прислухалася до голосів тих, хто у той чи інший спосіб допомагав їй, та до шелесту в кроні старої липи.

Давним-давно наші предки ще чули голос дерева, його оповідь про минулі часи та віщування на майбутнє. І не потрібно нам одразу відкидати усе те, що було в старовину, бо це, мовляв, забобони. Кожен, хто любить виходити зі своєї домівки та побути на природі, обов'язково підтвердить мої слова, що сонце над луками або шум крони дерева під вітром заспокоюють, наводять на роздуми та несуть полегшення. То хто ж відмовиться від такої допомоги, коли важко на серці за минуле, немає віри у краще майбутнє чи напосіли гіркі роздуми про сьогоднішній день?

Отже були часи, коли між світом людей та іншими істотами й докільям існувало повне взаєморозуміння, і це тільки наша вина, що втратили таку здатність та не хочемо більше слухати голосу природи навколо себе.

Я хочу розповісти вам усілякі історії, про які чув, та події, свідком яких мав змогу бути, переклавши їх мовою людей. Сподіваюся, що колись ви й самі, походивши на природу та прислухавшись, навчитеся розуміти мову тварин чи рослин, як розумію її я. А коли навчитеся, то хто зна, може, ви будете розуміти навіть ліпше за мене. Отже, дізнаєтеся набагато більше цікавого, ніж я оце саме збираюся вам оповісти. Так уже в цьому світі повелося, що відчуті прекрасне у ньому — це зовсім не те, що розповісти чи послухати оповідь іншого.

Більшість з подій, які відбуваються в цій історії, сталися на лісовій галявині, що біля потічка Трауль. Це там, де закінчуються поля та луки, а на межі між ними й лісом, у якому височіють сосни та різні листяні дерева, росте тисячолітня липа. Це місцина, про яку мало хто й знає. Лише час від часу, здебільшого навесні та восени, проходить повз неї селянин, що має поблизу поле, де він сіє чи оре. А ще десь раз на рік, не більше, це вже точно, заходить сюди мисливець зі своїм гончаком.

Отож, на лісовій галявині спокійно, тихо та розмірено живуть собі різні мешканці лісу, і людина їм не заважає. Для більшості рослин узлісся їх світ — це вітер, благодатні сонячні промені, живодайний дощик та темна земля, котрій вони довіряють як нікому. Мабуть, дерева та птахи оповіли їм про людей. Проте, якщо вже йдеться про оповіді, то ніхто не може зрівнятися у цьому (гарними вечорами) зі старезною липою, яка має багато чого розповісти зі свого щедрого на події минулого. А ще є на галявині й такі мешканці, мало, правда, їх, та все ж, котрі взагалі за все життя ще ніколи не бачили людини.

Розділ другий

ПОЯВА ЕЛЬФА

Якщо взяти за відлік літочислення людей, то це сталося десь між Пасхою та Зеленими святами. Навесні цього благословенного року трапилася небачена подія, від якої мешканці лісової галявини були у великому хвилюванні та захваті. Це відбулося, коли саме настав чистий сонячний ранок, який неможливо описати словами. Земля духмяніла, паруючи дощем, що випав уночі. Свіжість, яка під сонячними промінцями запанувала навкруги, була такою блаженною, що радість усього живого, здавалося, сплелася воедино та гучно наповнила ліс.

На галявині над первоцвітом та синенькими зірочками переліски дзвеніла, виспівуючи, кропив'янка. Пташка, націливши дзьобик у небесну синяву, так захопилася співом та поринула в пісню, що здавалося — вона просто упивається відчуттям насолоди жити на цьому білому світі. Її пісня лунала під світлою пеленою крони молодого бука, листя якого вилискувало під сонцем щирим золотом, летіла далі, де між стовбурами смерк її поглинала темнотою своїх заглибин затишність лісової самотності. Тут і там — всюди, де тільки буяла зелень та яскравіло світло, щебетало, свистало та цвірінькало — все раділо. Жодне із живих створінь і гадки не мало нудьгувати чи сумувати. А до їхнього повного весняного щастя з небесної сині простягало руки-промені щедре сонечко.

Який же ж то був день! Хто б то зміг передати, втиснути в рамки опису всю його повноту? Все навколо цвіло, а на землі розпускав смарагдово-зелені густі віти щедро вкритий крапельками роси мох. На кронах дерев під вільним, нічим не затуленим промінням розкривалися одна за одною квіточки суцвіть.

Коли кропив'янка закінчила свою пісню, вона опустилася додолу, щоб поснідати, випити прохолодної водиці та й розгледітися заодно. Долі, поблизу нори біля вузлуватого кореня одного з дерев вона натрапила на старезного крота, якому ця нора слугувала за домівку.

— Така хороша днина, що навіть і ви не витримали та й вилізли, еге ж? — приязно спитала вона і про всяк випадок трішечки відійшла вбік, з тими кротами ніколи не знаєш...

Старий заперечливо крутнув головою та заморгав маленькими стуленими оченятами.

— Тільки тепло. Тепла, як на мене, ото саме враз. А от світла таки забагато. Мені стільки не треба. Ви би зайшли колись до мене в нору. Можна хоч зараз, нумо спробуйте! От побачите, не комфорт, а просто чудо. Усюди миленька темрява, прохолодно, тиша і, зауважте, температура завше стабільна, почуваш себе просто-таки як вареник у сметані. Крім того, мені зовсім нема потреби вганяти за якимось комариком чи мухою, як оце ви. Хробаки та личинки самі заповзають у мої нори. Лежать там собі й чекають, поки я їх з'ім. От це не життя, а казка, маю вам сказати.

— Тьху на тебе, — промовила кропив'янка і всміхнулася. — Справжнісінький кріт, ні додати ні відняти. Якби не знала вас уже довший час, то розмови і не починала б. До вашої кротячої натури таки треба призвичаїтися, розумієте, про що я? Якби вам хоча б трішечки розуміння... Та де там: вперті — і край. Це все від занудливої роботи. Ех, якби не ця ваша впертість, я розповіла б вам, як то жити щасливим. Насамперед — ваш дім має бути відкритий небу. Ось це і є головною передумовою для радості у серці. Ви думаєте, ми, птахи, співали б так багато, якби наше помешкання ховало від нас небо?

Кріт підсліпувато моргнув кілька разів, і його широка, зісподу рожева лапа відгорнула вбік дрібку землі.

— То це ви про гнізда ваші таку патетику розводите? — перепитав він на правду здивовано. — І хто б ще міг понавигадувати таке? Та ви би хоч один-єдиний раз побачили мою зручнесеньку нірку-домівку! То таких би набралися заздросців, такого б зазнали розчарування, що

надалі забули би назовсім про свої відкриті помешкання, безмежні небеса та прилинули додолу... Знайшли що домівкою називати! Таку хату збудувати легко. Принести кілька сухих гілочок, сіна або ж, у кращому разі, кінського волосу, одним словом — усілякого непотребу. Отож, понакидаєте те одне на одне і сідаєте у ту купу. Можна додати, що перед тим туди справді заглядає небо. А чому йому б і не заглянути? Важко хіба, га? Воно, те небо, нікуди не дінеться: то загляне, то дощем хлюпне, і, скоріш за все, йому байдуже, чи така, сказати б, домівка одна під ним, чи багато їх. І ось саме від цього вам співати хочеться. Ага, то ось які ви, птахи! Добре, що нарешті я про вас таке дізнався.

— Господи Боже ж ти мій... — знітилася кропив'янка, ошелешена таким однобоким сприйняттям. — Але, з іншого боку, хто б там мучився і переконував оце підсліпувате доробало, у якого на меті лиш одне: попорпатися в болоті та грязюці. Ні, на правду, це ж у вас єдине вподобання: встромити свого носа в ґрунт і ритися в ньому. Як засіли там глибоко, то відразу й кажете, що живете як у Христа за пазухою.

— Та ви просто не уявляєте собі, що це таке — земля, — примирливо забурмотів кріт, усміхнувся та пошкрябав собі черевце. — Ви й гадки не маєте, яке це благо, вітрогони пернаті! Певно, хто літає, той мусить-таки бути вітряним та непостійним. Нічого сталого і стійкого: у вас же за душею ні нори, ні діри. Фітькаєте то там, то сям, а на вечір сядете і не втямки вам, навіщо цілий день крильцями тріпотіли.

Зі схилу потягнуло духмяним ароматом, очевидно, десь у лісі зацвів кущ. Суперечка крота з кропив'янкою не залишилася непоміченою. Навколо почали збиратися лісові мешканці: білочка, яку всі знали на ім'я Лі, вуж Йоса, а з-під тільки-но розквітлої парасольки деревію виглядало кілька жуків. Усі втішались з диспуту, який чимраз більше розпалювався. Та нараз суперечка й хихотіння присутніх обірвалися, хоча ніхто спочатку не второпав, що ж відбувається.

Позаду величезного та старезного пенька засвітився у темряві лісового затінку якийсь вогник-світлячок. Він хоч і не мав ніякого

стосунку до сонця та його промінців, а все ж мерехтів яскраво. Саме це мерехтіння і принесло зі собою тишу на розбурхану пристрастями лісову поляну. Усі присутні на ній тварини замовкли і застигли у глибокому здивуванні. Одне за одним вони зачудовано повертали голови в сторону миготливого об'єкта — і їх охоплював неземний подив, а в декотрих навіть відчутно закалатало серце.

Та ось усі мешканці галявини розгледіли маленького, просто малюсінького чоловічка, блідого і мовчазного, який стояв посередині цього мерехтливого сяйва, простягнувши, ніби в бляганні та острахові, руки. Створіння було не більшим за будь-яку з місцевих квіток. Воно мало тендітні білосніжні крильця, що стриміли вище плечей і ледь-ледь тріпотіли на ніжних подихах вітру, який гомонів у верхівках маленьких брунатних гайків та колихав квіточки на мохах. Здавалося, що тіло цієї дивовижної істоти випромінювало світло, бо вона й сама була немов зіткана із нього. Незнайомець не крокував, а плив над землею і, без сумніву, наближався, виблискуючи великими, неначе дві зірки, очима, до тварин, які принишкли на галявині.

Неможливо описати здивування та захоплення лісових мешканців, що не могли відірвати очей від дивного світлого створіння. Та що казати! Не тільки тварини, навіть рослини, усі, до найменшої травинки, схвильовано спостерігали за істотою з яскравого світла, котра пливла повз них, немов якийсь маленький ангел. Декотрі, що були більш досвідченими, могли вже здогадатися, що це квітковий ельф, проте їхнє здивування не було від цього меншим, бо точно знали, що такі створіння живуть лише кілька годин уночі. Розбуджені місячним світлом, вони відмирають у перших променях ранкового сонця, перетворюючись на вранішню росу, а квіти збирають її у своїх чашечках, де ельфи наступної місячної ночі знову народжуються. Це було просто нечувано, навіть найстаріші мешканці лісу не могли пригадати собі, щоб квітковий ельф міг уздріти денне світло. А старезна липа, котра багато чого набачилася за сотні років життя, і та проскрипіла зі своєї крилатої вишини: «Сталося диво, кажу я вам, любі, диво!»

Лісові мешканці розгублено вклякли на галявині, і жоден з них не міг вичавити із себе бодай слова. Зі своїх схованок, нірок та інших прихистків виглядали решта і також завмирили від розгубленості. Під враженням від побаченого усі навіть позабували про страх перед хижаками. Хоча, правда, ніхто в цей момент і подумати не міг зробити кому іншому якусь шкоду.

Маленька людиноподібна істота заговорила до тварин: «Не бійтеся мене, я просто один з квіткових ельфів. Я заблукав і не можу знайти свій дім. Дозвольте мені жити у вас». Важко описати, що тут почало діятися! Мешканці узлісся всього чекали, але ж не такої простої та скромної просьби. Вони знову безпомічно завмерли, бо кожен хотів проявити люб'язність та доброзичливість, однак не знав, з чого почати.

Із гілки липи, з глибокої тіні, мало не коло самого стовбура почувся голос Уки, яку події на галявині спонукали покинути своє дупло і вибратися на денне світло: «Радійте, ошчасливлені, — гучно виголосила вона, — у нас хоче жити ельф! Повірте мені, це принесе нам тільки радість, тож будьте люб'язними з ним». Після цього сова звернулася до ельфа: «Ласкаво просимо до гурту, живи тут, на цьому узліссі, де тобі заманеться, і так довго, як сам забажаєш. Кожен з нас завжди буде радий допомогти, коли попросиш. Усі дуже втішені, що ти обрав для оселі місце, де ми самі живемо. А тут вельми гарно, я не перебільшую, нема такого, хто би це заперечував».

Стара сова Уку вважалася надзвичайно мудрою і мала неабияку шану в лісових мешканців. Хоча, як на правду, сові не дуже й треба було кого переконувати, сердечно прийняти миле створіння зі світла бажали усі.

Після привітання Уки нерішучість та збентеженість дещо відступили, і всі кинулися один наперед одного пропонувати та радити, а лугові квіти розпочали ніжно бриніти на подихах вітру. Отож, якщо коротко, то не залишилося нікого, хто б із радістю не поділяв думки Уки. Ельф уважно всіх слухав та вдячно посміхався, і це надзвичайно зворушило лісових мешканців, бо ж усі відали, що йому немає потреби щось просити. Хто ж бо не знає сили чар квітового

ельфа?! Водночас їм також було зрозумілим, що цей казковий чоловічок відмовився від чарівної сили ночі, однак не могли второпати, навіщо він це зробив. Проте вже незабаром отримали вичерпну відповідь: ельф розповів свою історію, перед тим подякувавши слухачам від усього серця.

— Я мушу залишатися на землі, — розпочав він високим і сумним голосом. — Я не можу повернутися в царство ельфів, так як це роблять інші мої брати.

Я побачив сонячне світло, а цього не можна робити жодному ельфові. Одної ясної місячної ночі я віродивсь у лілії. У мене вирости крила, які ми, ельфи, отримуємо, як тільки з'являється бажання полишити свою квітку з тим, щоб одарувати іншу істоту щастям. Але коли покинемо квітку — назад вже не повернемося: як тільки забринить світанок на горизонті, перше ранкове світло перетворює нас на росу, а рослини вбирають її. Наші душі повертаються у царство ельфів.

Але, мої милі, все за порядком. Отож, у ту ніч, коли я прокинувся, мене відвідала крилата істота — бджола, її звали Майя. Вона покинула свій вулик, щоби пізнати світ. Майя бажала побачити людей та дізнатися, коли вони найкращі і коли найщасливіші. Ви знаєте, що ми, ельфи, наділені чарівною силою виконати найзаповітніше бажання тієї істоти, котру першою зустрінемо у ніч нашого життя. Отож, ми полетіли через ясну місячну ніч в одне таке місце, де на краю лісу серед листя та заквітлих гілок зустрілися двоє людей: юнак та дівчина. Вона поклала йому голову на плече, а він обійняв її рукою — ніби хотів захистити від чогось. Закохані отак сиділи собі вкупочці та дивилися одне на одного широко розплющеними очима.

Тоді ї трапилося, мої любі, те чудо, через що я тепер серед вас. Отож, я не міг відірвати погляду від виразу облич тих двох. Від них у світлі місячного неба променіло сяйво, а очі закоханих світилися так, що неможливо земними словами описати це благословенне диво. Я був зворушений до глибини душі.

Я хотів осягнути причини цього світла, хотів зрозуміти стан блаженства та радості тих двох, хотів, а не міг. Я відчував, що ця земна ясна сила може бути розкрита перед кожним, і водночас мені було невимовно сумно, бо не можу приєднатися до цього земного щастя, не можу стати його частинкою. Мені щораз більше здавалося, що душевне блаженство цих людей палахкотить усе яскравіше та яскравіше, і це сяйво паморочило мене, викликало захоплення, у яке поринав, відчуваючи, що розчиняюся у ньому, перестаю сприймати реальність. «Що ж це таке зі мною діється? — думав собі. — Що це за відчуття? А що на цій чужій для мене землі ще є таке, про що не знаю?»

Та ось у мене ніби блискавка влучила! Мої милі, ніколи не зможу описати, як якась неймовірна життєва сила втягнула мене, ніби у вихор, мої очі перестали бачити. Я голосно скрикнув і, похитуючись, ступив у квітку, котра була мокрою від роси. Потім побачив велетенську заграву, що запалахкотіла на горизонті. Від цього вогню все навкруги заіскрилося та запалало. Довколишня природа нараз прокинулася та вибухнула радісними голосами. І хоча ці голоси були чужими для мене, їхня життєрадісність манила до себе. Я вже знав, що побачив заборонене — сонце, котре сходить, і тепер ніколи не зможу повернутися назад на свою батьківщину, у королівство ельфів!

Маленький оповідач замовк, із сумом затулив обличчя руками та похилив голову. Навкруги запанувала тиша: усі, хто його слухав, мовчали і схвильовано дивилися на сяйво, яким він світився, та на золоте волосся, котре сумно і м'яко зблискувало.

Ельф продовжив свою оповідь, і його голос затремтів від хвилювання:

— Ви не можете уявити, мої любі, як це спостерегти променистий схід сонця очима, що ніколи його не бачили! Його вогненна пишнота, його небесна всемогутність запаморочили мене — і я знепритомнів. Не можу вам сказати, скільки пролежав без пам'яті. Проте за деякий час прийшовши до тями, я прокинувся для нового, зовсім не знаного життя. Я немовби лежав у теплому золотистому струмку, який

плюскотів по мені. Відкривши очі, побачив, що перебуваю на землі під квітами, а на моєму тілі витанцьовують сонячні промінчики, і я просто купаюся в них. Довгенько я так лежав і, затаївшись, ніяк не міг при звичаїтися. Душу огорнув сум, бо не міг повірити у нове щастя. Моє серце переповнювалося страхом та якимось незрозумілим захватом. Здавалося, ніби воно затиснене десь у глибинах мого єства, а тепер хоче вирватися на свободу.

Коли після цих слів ельф зробив паузу, один з лісових птахів, який, затамувавши дух, слухав на гілці липи розповідь, не міг більше стримуватися і щосили гукнув: «Довірся сонцю, любий ельфе! Там, угорі, коли воно на небі, невимовно гарно!»

Всі решта створінь ніби чекали цього окрику, бо раптом довкола залунало:

«У небі під сонцем — просто чудово!» Голоси сплелися воєдино і покотилися, тріпочучи листям, колихаючи травами і гойдаючи квітами. І не знайшлося жодної тварини, рослини чи комахи, хто б не приєднав свого голосу, віддаючи хвалу сонцю. Проте у посмішці, з якою ельф подякував усім створінням за їх співчуття і пораду, вловлювався такий біль та сум, що стара Уку задумливо похитала головою. Сова на правду була мудрим птахом, тому чудово розуміла, як почував себе ельф.

— Ти сумуєш за домівкою, за твоїм втраченим королівством? — спитала вона сердечно і щиро.

Ельф зиркнув до неї вгору і кивнув.

— Кохання залишило тебе на землі, — продовжила тим часом Уку, — а любов тебе звільнить.

Маленьке, світле, схоже на людську істоту створіння зі здивуванням глянуло на великого птаха.

— Ти правду сказала, — відповів він, — але ця любов, що зможе мене звільнити, має бути значно палкішою від того кохання, через яке я втратив свій дім. Так каже прадавній ельфійський закон. Ох, як же це сумно втратити рідний дім! Де ж мені таку любов знайти, коли-то вона мені стрінеться?

Уку мовчала, задумливо втупившись поглядом кудись у світлу далину. Проте решта тварин, ніби знаючи наперед, що саме перебування на лісовій галявині стане для ельфа максимально приємним, розпочали бурхливу діяльність. Вони усі разом старанно заходилися влаштовувати під одним з могутніх коренів старої липи маленьке помешкання, встеляючи його мохом та пір'ям. Надійно захищений від дощу, прихисток був відкритий промінню вранішнього сонця.

На величезну радість лісових жителів, ельф прийняв цей дар і пообіцяв залишитися в них.

Розділ третій

ВЕСНЯНА НІЧ

Ось так і сталося, що квітковий ельф, чарівна істота літньої ночі, потрапив в історію, про яку розповідалося раніше. Він став вигнанцем і змушений був тепер жити на землі, серед людей, тварин та рослин. На тій самій землі, де це казкове створіння хвилиночку опинилося, живемо якусь свідому часинку і ми, люди. Наша домівка — планета зелених лугов, водяних плес, гір, долин, днів та ночей.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ